

Đang bỏ tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

Có đôi khi suy nghĩ, tôi chät cäm thäy có lẽ mình nên bỏ tất cả. Bät tất cả vì cä viät lách này.

Có rất nhiều lý do để tôi không nên tiếp tục viết.

Tôi 16 tuổi, ätäi này nhä nhäng ngäi đang trang lứa tôi nên chú tâm học hành và có những mối quan tâm phù hợp với lứa tuổi.

Tôi không bị ép buộc phải lên tiếng, và tôi không để tất cả cách để lên tiếng và kêu gọi những khác phải đang tranh đấu cho quyền lợi cá nhân và thay thế 1 cách khác với những nhà cầm quyền khác, bởi dù gì tôi cũng đang sống änäc khác, tôi là kẻ hèn nhát đang từ xa hò hét kêu gọi, khi có chuyện tôi không phải cam chịu gì cả, và tôi nói gì cũng được, gào gào cũng được.

Có đôi khi tôi cảm thấy nhäc nhä và ghê täm với bản thân. Và có lẽ sự im lặng là lựa chọn tốt hơn cho tôi. Có nhiều lúc tôi cảm thấy nhä väy. Dù tôi có viết hàng trăm, hàng ngàn bài, cũng không có điều gì xảy ra. Mọi việc đều diễn ra như vậy. Vô số người đã viết, vô số người đã lên tiếng, vô số người đã đấu tranh và công kích cho phong trào đấu tranh dân chủ, nhưng cũng

Đang báo tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

không có gì thay đổi. Vì c viết lách c a tôi nói chung cũng không có gì. Không t o nên 1 s thay đổi. Cũng không thuy t ph c hay lời kéo d c ai.

R t nhi u ng i cũng đã báo VN không c n nh ng ng i nh tôi, và thay vì chê bai ch đ , không đóng góp, có lẽ tôi nên ng m h ng và s ng cho đ t n c tôi đang s ng. Có đôi khi tôi c m th y mình là 1 k hèn nhát. Dĩ nhiên khi ở VN, tôi không viết, ý tôi là tôi có viết về nh ng b c xúc trong xã h i nh ng không viết về chính tr ch ng ph i vì tôi s , mà trong n c tôi ch a k p th y nhi u đ ý th c đ c ng i dân trong n c không may m n nh th nào.

Ch khi đ c đ n 1 đ t n c khác và đi 1 s n i, tôi m i th y 1 s đi u và so sánh, tôi m i b t đ u viết về ch đ này. Nh ng có lẽ tôi nói chung cũng v n là 1 k hèn nhát to mi ng, kêu g i ng i dân trong n c đ ng lên ph n kháng, trong khi mình đã an toàn.

Có lẽ tôi nên im l ng. Và m i ng i cùng im l ng.

Chúng ta hãy cùng ng i yên và ch p nh n hoàn c nh, v i suy nghĩ m i n c đ u có v n đ , khó khăn riêng, và m i ch đ đ u có cái t t cái x u c a nó. Chúng ta hãy cùng im l ng và l đi nh ng v n n n c a đ t n c, v i an i r ng đ t n c dù sao cũng đang ti n b . Chúng ta hãy cùng im l ng và tin t ng r ng vì c im l ng ch p nh n s giúp đ t n c bình yên. Chúng ta hãy dùng t “nh y c m” đ né tránh m i khi b t k ai đ c p đ n v n đ an ninh lãnh th . Chúng ta hãy t p trung h c hành, làm việc và đ ng quan tâm đ n chính tr . Chúng ta hãy ng i yên đó, đ TQ kéo sang ti n hành d án bauxite ở Tây Nguyên, h y ho i môi tr ng s ng, gi t ch t sinh v t, gây b nh t t cho đ ng bào ta, và t t chi m ph n trung tâm c a đ t n c ta. Chúng ta hãy ng i yên đó, đ TQ thuê r ng đ u ngu n và ch p nh n t t c nh ng h u qu c a nó nh s nh h ng đ n sinh thái và l l t, và đ dân TQ kéo sang VN s ng. Chúng ta hãy ng i yên đó, và đ đ ng bào ta b đánh c p ho c gi t ch t ngoài bi n Đông. Chúng ta hãy ng i yên đó, đ t m b n đ l i bò đi kh p TG, và m i ng i đ n đ n tin r ng bi n Đông thu c v TQ, HS- TS thu c v TQ. Chúng ta hãy nh m m t l i, và ng ng vì c đ c báo đi, đ t ng t ng r ng không có đi u gì t i t x y ra và đ t n c v n đang phát tri n. Nh ng li u tôi, và b n có th làm đ c th không?

N u mu n, tôi có th quên VN đi. Tôi có th ch nên s ng cho Na Uy. Và b t k cái gì khác.

Đừng bỏ tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen
Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

Bạn cũng vậy. Nhưng liệu chúng ta có thể làm được như thế không?

Mọi chuyện có lẽ sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều nếu chúng ta không có những vấn đề với TQ. Bây giờ ai cũng biết tình hình giữa TQ và VN đã nghiêm trọng như thế nào.

Không, đừng nói với tôi VN là nước như .

Không, đừng nói với tôi VN xui xẻo hơn quá gần 1 đất nước đầy tham vọng bá quyền như TQ. VN không phải là nước duy nhất phải chịu đựng với 1 nước lớn. VN không phải là nước duy nhất mất mát gần TQ.

Tôi biết tôi không thể làm được gì cả. Tôi là 1 cá nhân, và 1 cá nhân chỉ là đất nước đang vì nước mà chết trong giai đoạn của 1 cá nhân.

Nhưng nếu nhiều cá nhân gặp lại? “Don’t wait for leaders; do it alone, person to person.”- Mother Teresa.

Nếu VN phải đối mặt với TQ, nếu nhân dân VN phải đối mặt với nguy cơ mất nước, ai sẽ cứu VN ngoài chính người dân VN? Mọi người không biết, người Mỹ chỉ làm những gì tốt nhất cho nước Mỹ, đừng quên Mỹ đang mất nước TQ, và đừng quên không có lý do gì mà Mỹ phải giúp đỡ VN.

Hay 1 vài Bật hiên ra hỏi “Vì sao con khóc?” và phẩy cây phốt phốt rồi đi vào phòng tắm thành hiên thế? Phốt có câu “No one saves us but ourselves. No one can and no one may. We ourselves must walk the path.”

“It’s a dirty world out there, but if no one agrees to do the cleaning, the whole country goes down a shit house.”- Vikas Swarup.

Tôi đã tận mắt thấy hiên những bài viết của tôi không đem lại 1 sự thay đổi gì cả. Có 1 số người đã hỏi tôi, tôi nhận được bao nhiêu tiền từ việc này. Tôi cảm thấy họ hỏi cho hỏi. Tôi sẽ

Đừng bỏ tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

không gì i thích, tôi chỉ để n gì n trích 1 câu c a Isabel Allende “How can one not write about war, poverty and inequality when people who suffer from these afflictions don’t have a voice to speak?”

Nếu bạn hoàn toàn cho rằng việc viết lách là vô bổ, đừng quên trong chiến tranh không phải ai cũng tham gia chiến đấu, có những người chỉ đứng bên ngoài bút. Có những người đóng góp theo cách riêng của họ.

Mọi người biết viết về chiến tranh không đem lại ích lợi gì nhiều. Vô số người đã viết. Vô số người đã lên tiếng. Không có gì đặc biệt thay đổi. Bên kia nghề phần đi đến án bauxite để rồi rồi thì người ký tên cuối cùng cũng bỏ bỏ mất.

Những người biết tình phần đi TQ bỏ bỏ. Blogger bỏ bỏ và bỏ tù. Không có gì đặc biệt thay đổi. Nhà nước vẫn tiếp tục làm việc của họ. Họ vẫn trên facebook. Họ vẫn kiểm soát thông tin. Họ vẫn cấm nhắc tên Hoàng Sa Trường Sa trên game online.

Họ vẫn treo băng rôn chúc mừng quốc khánh TQ. Họ vẫn xử tù người bỏ đi để chính kiến. Họ vẫn tiến hành án bauxite Tây Nguyên. Họ vẫn tiến hành án di dân nhân. Họ vẫn cho thuê TQ thuê ruộng người. Họ vẫn.. Họ vẫn...

Nhưng thay vì đặt câu hỏi tại sao tôi lại viết dù biết viết lên tiếng không đem lại ích lợi, tại sao bạn không hỏi vì sao đã rồi thì người lên tiếng nhưng vẫn không có điều gì thay đổi?

Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ hoàn toàn không quan tâm đến nhân dân?

Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không cho phép nhân dân biết tình hình thực chất đến gần là gì thì nói? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ giữ ngang không đem xã hội bên kia nghề phần đi 1 đến gây tác hại trở lại môi trường, xã hội, và cả an ninh, lãnh thổ đất nước?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ chọn blog, chọn website?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi dân oan khiêu khích, họ không bao giờ giữ kỷ luật?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không đầu tư công sức vào nền giáo dục, tiếp tục những trò chơi cách chày vòng quanh không cần thi đấu, bằng cách lấy tiền thuế năm này để bỏ vào năm khác và quay vòng?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không giữ kỷ luật và để tham nhũng tràn ngập và giữ thích VN không phải là nước tham nhũng như TG và quốc gia nào cũng có?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không màng đến vận chuyển giao thông, để hàng chục ngàn người chết mỗi năm vì tai nạn giao thông, và phẫn nộ vì đường sá chết chóc, đầy "lô cốt", kém chất lượng và gây ra nhiều cái chết phi lý?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ xem nhân dân là con cái không được phép cãi lại và "hàng xóm" không cần can thiệp? Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào mà họ lên nắm quyền khi nhân dân không biết họ là ai để bầu cho họ?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào mà họ dù làm bất kỳ điều gì, vận tiếp tục giữ cái ghế của mình? Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ dễ ngửi mùi so sánh và kết luận đó là vận động ngoại giao và phẫn nộ?

Hỏi là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không dám nhìn thẳng vào khuyết điểm và huyênh hoang nhân dân rằng mọi thất bại đều có vận động riêng và thất bại ta đang ngày càng tiến bộ?

Ở đây tôi chỉ muốn nói lên vận động ý thức. Tôi không có ý định tung hô nước ngoài như nhiều người sẵn sàng chấp nhận. Tôi chỉ đưa ra 1 vài so sánh. Trong ý thức người dân cũng như người lãnh đạo những quốc gia có thể do dân chủ, nhà nước được nhân dân bầu lên, và tiến bộ vì lợi

Đang báo tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

ích của nhân dân và đất nước.

Nhân dân đóng thuế nuôi các ông lãnh đạo, và khi các ông làm việc không tốt, các ông phải nghe phê bình, và có thể bị trừng trị.

Có rất nhiều người và những người làm việc khác nhau yêu nước và yêu nhà nước. Tất cả đều nhận thấy là trò chơi đánh tráo khái niệm. 1 kẻ lừa đảo tốt những thứ.

Quốc gia dân tộc là cái trống rỗng. Nhà nước là cái tên gọi tạm thời. Khi 2 cái đi ngược nhau, tôi không nghĩ tôi nên chọn cái ngắn thay vì cái dài. Có nhiều người sẽ báo tôi là kẻ vô dụng. Nhưng tôi sinh ra và lớn lên dưới chế độ này, tôi ăn cơm trong chế độ này, tôi đi học trong chế độ này, tôi phải mang ơn thay vì phải nhận ơn. 1 lần nữa phải nhận ơn, đây chế độ vô dụng ý thức.

Không biết vì lý do gì, dường như người dân VN có thói quen những sự hãi và mang ý thức mình đang mang ơn nhà nước. Trong khi thực tế nhà nước lုပ် ra để lừa dối đất nước, và đi đi n cho quyền lợi của nhân dân.

Tôi phải biết ơn à? Tôi đã nhìn thấy các ông lãnh đạo như thế nào. 1 tờ báo chính thức trong nước từng viết, phải mất 175 năm để VN đuổi kịp Singapore, và để đuổi kịp Singapore đang yên-điều này là không thể. GDP cũng tốt hàng trên TG. Tôi phải biết ơn đất nước vì đã để cốp, tở do, hạnh phúc à? Ta để cốp mà ta không dám nhắc đến mối quan hệ VN- TQ? Ta để cốp mà ta không dám biết tình hình TQ? Hạnh phúc? Hạnh phúc mà sau này vô số người và tìm cách bỏ đi, bằng cách này hay cách khác, hôn nhân, du học, lao động hợp tác, làm gì y tế gì ...? Hạnh phúc mà đa phần những người đã đi đâu không muốn về nước sống?

Tôi sẽ xem là kẻ hèn nhát. Tôi không dám nói ngay trong nước hào. Tôi thừa nhận, có nhiều lúc tôi đã cảm thấy mình là 1 kẻ hèn nhát. Tôi đi. Tôi không nói. Nhưng cách đây không lâu, ở trường tôi có buổi giới thiệu về 1 số trường ĐH ở Na Uy và những nước khác như Anh, Úc, Mỹ, New Zealand... có 1 tấm bảng có dòng chữ lớn: "Do something for your country: LEAVE."

May mắn được đi, tôi có những quy định tôi không thể có trong nước. May mắn được đi, bằng

Đang báo tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen
Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

những bài viết, dù có thể là vô bổ, tôi đóng góp 1 phần nào đó.

May mắn được đi, tôi có cơ hội mở rộng tầm nhìn, và so sánh sự khác biệt giữa 2 TG (tôi thích nói là 2 TG). Những người trẻ ngày nay so sánh không thể nhìn thẳng vào những khuyết điểm và nhìn nhận cả bên thân thiện lẫn những sai và tiêu cực.

So sánh là cần thiết. So sánh để nhìn nhận tranh. Tranh giúp phát triển. Thế nhưng thực tế, nếu có 1 khu vực bán hàng chỉ có 1 tiệm giày. Bên không còn lựa chọn nào khác, dù đắt dù xấu bên cũng phải vào đó mua giày. Những người có kho hàng chứa nhiều tiệm giày, à không nhất thiết, có 2 tiệm giày thôi cũng được, bên được quyền lựa chọn vào tiệm A hay tiệm B, và để thu hút khách hàng, mỗi tiệm dĩ nhiên phải có tranh và nâng cao chất lượng sản phẩm.

Thực tế với chính trị. Tôi vẫn luôn nghĩ tôi là đứa trẻ khi so sánh chính quyền với tiệm giày, nhưng tôi chỉ đang phân tích. Nếu có nhiều được, các được phải tranh nhau, đứa ra nhiều chính sách vì nhân dân và để tốt đẹp, và người dân dĩ nhiên sẽ bỏ phiếu cho cái được có nhiều chính sách tốt hơn.

Những người chỉ có 1 được duy nhất, và để biệt những người lãnh đạo không bao giờ bắt lỗi, không bao giờ phê bình, không bao giờ phải trả lời, các ông muốn làm bao lâu cũng được, người đó bao lâu cũng được. Không phải rõ ràng là trong trường hợp đó, cái được duy nhất này có thể làm bất kỳ điều gì, kể cả những việc có hại cho để tốt đẹp sao?

Trong bài viết “Ai không muốn được tự do?”, tôi đã có đề cập đến sự tự do. Vấn đề chỉ là khái niệm về tự do. Khi con người đã sống quá lâu trong 1 xã hội nơi họ không được phép có tư duy để lập và phát biểu ý kiến thực sự của mình, họ dần dần quên mất lẽ ra là con người, họ nên có quyền cần thiết nói.

Trong nghề luật, nếu có khuôn mẫu để nh nh và 1 dây xích kìm hãm, người nghề sẽ không thể làm việc với toàn bộ khả năng của mình.

Thì tự do, con người bị kìm hãm, khả năng bị giới hạn.

Đang báo tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

Cũng như trong đời sống. Albert Camus từng nói “A free press, of course, can be good or bad, but most certainly, without freedom, a press will never be anything but bad.”

Nói mỗi người có thể do dân chủ, chứ là chứ để khác biệt nên sẽ dân chủ có màu sắc khác nhau chứ là để né tránh cái thực tế chứ có thể do dân chủ.

Nói mỗi người có thể, không có chứ để nào hoàn hảo chứ là 1 để để lập luận không dám nhìn thẳng vào những khuyết điểm của mình.

Đúng, không có chứ để nào 100% hoàn hảo. Nhưng cho đến nay, qua thời gian, đến sự tiến bộ hiện nay của loài người, chứ để dân chủ để xem là là chuyện tốt nhất.

Nhưng có lẽ con chim báo nhốt quá lâu trong lồng khi nhìn thấy cửa mở cũng rất là không dám bay ra TG rộng lớn bên ngoài. Có lẽ con người sẽ hãy thay đổi. Thay vì góp sức vào 1 sự thay đổi, thay vì để lên báo và cho quyền lợi của chính bản thân mình, hãy yên chí chấp nhận thực tế và hãy cách để để những vấn đề của đất nước. Erich Fried có câu nói nổi tiếng để về với ngay trên phên còn sót lại của bức tường Berlin tôi đã may mắn có dịp thấy tận mắt: “He who wants the world to remain as it is doesn’t want it to remain at all.”

Nếu muốn, tôi có thể đáp máy bay về nước, có thể để báo và nghỉ tù, lúc đó mỗi người sẽ biết đến tôi, sẽ cùng công nhận tôi chứ không gì mình đang nói thay vì khoác lác phô trương, sẽ cùng ban cho tôi 1 danh hiệu, hay 1 tấm bằng khen để sau này ra tù tôi treo trong nhà và để hào giãi thiu mỗi khi khách đến, nhưng liệu có giúp ích để gì không?

Ý tôi không phải báo về việc nghỉ tù là vô bổ. Tôi rất nỗ lực và kính phục những người đã dám lên tiếng và chấp nhận việc nghỉ tù là 1 cái giá của việc tranh đấu của mình. Tôi thực sự rất nỗ lực. Và cảm thấy những gì mình làm chứ không là chút gì so với những gì họ đã làm. Và nhiều lúc cảm thấy bản thân là 1 kẻ hèn nhát đáng ghê tởm.

Nhưng..

Đang báo tôi im vì tôi sống ở Na Uy.

Đang báo tôi im vì tôi 16 tuổi.

Đang báo tôi im và báo tôi chưa để trả lời nghi vấn.

Đang báo tôi im và báo tôi thiêu hiêu bị bắt.

Đang báo tôi im và kể tôi tôi chỉ copy và paste.

Đang báo tôi im vì bản im.

Đang báo tôi im !

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Sáu, 05 Tháng 3 Năm 2010 08:24

2/3/2010